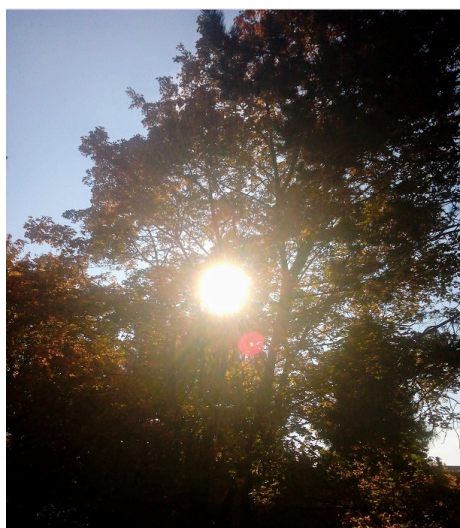

2023/3

r0.9a

Poutník

časopis Obce unitářů v Brně

Deset rad podle N. F. Čapka

1. **Žijte jednoduše.** Žijte prostě, abyste měli málo potřeb. Nedělejte si zbytečné starosti, zvláště cizí si nepřipouštějte. Buďte spokojeni s tím, co máte.
2. **Nelpěte na hmotných věcech.** Mějte na paměti, že hmotné věci jsou pomíjivé. Zajímejte se o věci hlubší, víc získáte. Zachovejte si vnitřní svobodu.
3. **Žijte krásou.** Nezapomínejte na krásné, radostné okamžiky, ale zapomeňte na smutné, nepříjemné. Zbavte se zloby, zášti, nenávisti a odpouštějte těm, kdo vám ublíží. Za dobro buďte vděční, nezapomínejte na ně.
4. **Žijte přítomností.** Pravý život je to, co prožíváte právě nyní. Budoucnosti se nebojte – věřte v ni. Na stáří nemyslete a na minulost příliš nevzpomínejte.
5. **Buďte tvůrčí.** Nezahálejte a stále se něčím zaměstnávejte. Buďte tvořiví, stále se učte a vzdělávejte.
6. **Hledejte krásu.** Těšte se z krásných věcí, přírody, hudby, literatury a jiných umění. Krása je potravou duše.
7. **Radujte se.** Udržujte se v dobré náladě. Pěstujte humor a pamatujte, že veselá mysl je půl zdraví a půl krásy.
8. **Mějte rádi lidi.** Mějte lidi rádi a lidé budou mít rádi vás. Pomáhejte druhým! Více než na své trápení myslte na to, jak udělat radost druhým. Nemůžete-li o druhých mluvit dobře, raději mlčte.
9. **Buďte skromní.** Zachovejte si střídmost a ve všem buďte umírnění.
10. **Mějte víru.** Dbejte o vaši víru v Boha – Nejvyšší Moudrost. Uvědomujte si její přítomnost v sobě i ve všem.

OBSAH

r 1.0a

Tak jednou možná (<i>PHP Poutník</i>) _____	2
Vzpomínka na Milana Lustiga (<i>synové</i>) _____	3
Kondolence _____	5
Přicházení odcházení (<i>PHP Poutník</i>) _____	6
Křesťanské Velikonoce (<i>Eva Švecová</i>) _____	8
Obecný monoteismus (<i>Dan Novotný</i>) _____	10
Hledám Tě všude (<i>Ludmila Čermáková</i>) _____	11
Ano nebo Ne (<i>Eva Švecová</i>) _____	12
Vývoj (<i>Dan Novotný</i>) _____	13
Nerdkalypsa (<i>Dan Novotný</i>) _____	14
Jak si zachránit život ryze českou metodou (<i>Radovan Lovčí</i>) _____	15
Komentář k Ježíšově zповědi (<i>Eva Švecová</i>) _____	21
Veršování o smrti (<i>Jarmila Plotěná</i>) _____	23
Už je to tu zas (<i>PHP Poutník</i>) _____	23

Obrazový materiál:

Obálka – fotografie: Strom – J. Plotěná

s. 3 – fotografie: M. Lustig – J. Plotěná

s. 4 – fotografie: Růže – Lída Pernicová

s. 9 – obraz: Anděl – Jarmila Plotěná

s. 11 – fotografie: Švestky – https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Slivo%C5%88_%C5%A1vestka,_plum.jpg#/media/Soubor:Slivoň_švestka,_plum.jpg

licence: Autor: AxmanP2 – Vlastní dílo, CC BY-SA 3.0, <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=7344219>

s. 13 – fotografie: Šnek – https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Grapevinesnail_01a.jpg#/media/Soubor:Grapevinesnail_01a.jpg

Autor: Grapevinesnail_01.jpg: Jürgen Schonerderivative work: Tim Ross (talk) – Grapevinesnail_01.jpg, CC BY-SA 3.0, <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=7801234>

TAK JEDNOU MOŽNÁ

P. H. Poutník

*U vlastní rakve sotva,
jinému ale nad rakví (kdopak ví ?!)
možnáže sklánět se však budem
v údivu, s lítostí
anebo zkormoučení trudem ...*

V TEN LEPŠÍ

*Možná, že budem tiše odpočívat v stínu kapradiny,
život nám skončil,
snad odešli jsme šťastně,
jestliže doufali jsme
v život j i n ý ! ...*

ŠUMOTY V BŘÍZÁCH ...

*Možnáže víno šardoné, možnáže víno božolé
zůstane po někom v sklínce na stole,
možnáže nedočtená kniha,
možnáže třeba nedopočítaný počet,
a my si zapíšeme den, měsíc, letopočet,
kdy vyšuměla jedna energie žití,
na chvíli marní připadnem si,
a málo důležití ...
... pak zase vzejdou nové dni
– a jeden i pro nás
bude ten poslední ... co takhle šťastný?!
... Slyšíte šumění v břízách ???! ...*

VZPOMÍNKA NA MILANA LUSTIGA

RNDr. Milan Lustig se narodil 22. 2. 1936 v tradiční rodině významných veterinářů. Rád také vzpomínal na prázdniny trávené v hospodářství svého strýce, venkovského pekaře. Odtud pramenila jeho celoživotní láska k přírodě.

Nacistické běsnění rodinu krutě postihlo.

Po válce studoval na Gymnasiu Bučovice. Jeho přírodovědné zájmy se rozšířily na matematiku a astronomii. Matematiku se rozhodl povýšit na svou profesi a studoval ji na VUT Brno.

Po studiu pracoval ve výzkumu v Královopolské strojírně a poté dlouhodobě na Strojírenské fakultě VUT Brno, kde byl mezi studenty oblíbeným pedagogem.

Během studií se seznámil se svou budoucí manželkou Martou, budoucí lékařkou. Měli spolu dva syny Romana a Martina, které celoživotně miloval.

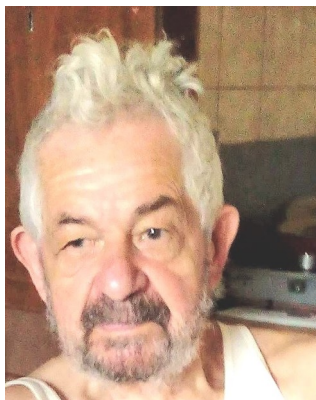
Po dvacetipěti letech se jejich životní dráhy rozešly. Po čase našel Milan dlouhodobou laskavou a starostlivou přítelkyni v paní Jarmile.

Až do vysokého věku zůstal velmi aktivní. Věnoval se své oblíbené matematice, logice a hlavolamům. Taktéž psal a publikoval populárně vědecké články z různých oblastí přírodních věd.

Zároveň byl účasten duchovního života.

Poslední roky strávil poklidně v laskavé péči Domu důstojného stáří Borčky, Betanie Brno.

Opustil nás ve věku 87 let po krátké nemoci dne 8. 3. 2023.

Loučíme se a budeme s láskou vzpomínat.

Dopracovaly pilné ruce, utichlo navždy předobré srdce.

**Pro tichou chvíli,
kdy duši blízké dáváme sbohem,
přejeme Vám odvahu a sílu.**

Pernicovi

PŘICHÁZENÍ ODCHÁZENÍ

PHP Poutník

*... chodíme na návštěvy,
chodíme ledaskam či vždycky někam,
včetně nemocnic,
máme tam toho málo, máme tam toho hodně
a někdy mnohem víc !!! a jednou
jen brýle na stolečku zůstanou,
odložená knížka,
na okno zvenčí přilípne se chvějivé pírko ptačí,
a kdosi vydechne „že stačí !!!“
nastane pustoprázdno v plnosti,
podivné ticho, které nás zaskočí, se kolem rozhostí,
my jsme se pozůstali stali
a v dlani nezbude nám nic !! ...*

ALELUJA FORTE ET PIANISSIMO.

*Až jednou něčí oči zhasnou jako svíčka,
až oči, byť třeba otevřené,
zavřou se a už se neotevřou víčka,
až ucítíme, že nás uvnitř cosi tlačí,
budem chtít vidět kytku rozkvétat
a slyšet šťastný hlásek ptačí,
budeme chtít se s někým obejmout, někomu ruku podat,
budeme chtít si něco úžasného slíbit,
políbit budeme chtít někoho,
koho jsme vždycky chtěli nepolíbit ...*

KŘESŤANSKÉ VELIKONOCE

Eva Švecová

Přeji všem pěkné prožití velikonočních dnů. Co si kdo představuje pod těmito svátky je otázkou i odpovědí každého člověka sobě samému, rozhodně podle toho, jak smýšlí a co ho nejvíce těší. Vždy nás potěší dobré zdraví, také důvody k radosti, což si navzájem přejeme. Pro nás to jsou svátky jara, otevírání se novému v přírodě se probouzejícímu životu. Připomínají nám slunovrat a zachovávání tradic z doby pohanské i křesťanské.

Význam Velikonoc jako křesťanského svátku, nebo co oslavují křesťané: Velikonoce, druhý největší křesťanský svátek v roce jim připomíná konec života JEŽÍŠE, jehož narození vzpomínali o Vánocích.

Věří, že byl Boží Syn, narodil se do lidského těla neposkvrněným početím panny Marie, tedy Duchem Božím, aby mohl pomoci bloudícím lidem a zajistit jejich Vykoupení. Byl však ukřižován, ale vstal z mrtvých a vrátil se do nebeské říše. Zhruba takto se udrželo podání katolické církve téměř dodnes.

Je jasné, že mnoho lidí to nemůže rádně přijmout, protože je to poučení zdravému rozumu nepochopitelné. Ani já jsem mu nerozuměla, ale neodvrátila jsem se zcela, nýbrž nosila jsem tuto otázku v sobě a příležitostně si pomyslela, že tomu třeba někdy porozumím.

Jednou učedníci namítali Ježíši, že oni mohou lehce věřit v Jeho Božství, když jsou s Ním a vidí Jeho činy a slyší Jeho slova, ale pro budoucí, kteří Ho nebudou moci poznat to bude velmi těžké. Bylo jim vysvětleno, že o všem se dozví, až přijde čas, je s tím počítáno. Bude napsaná obrovská kniha, zahrnující vše, o čem spolu hovořili a podrobně popsány události a dokonce ještě více, nežli je jim, učedníkům, v současné době z různých důvodů známo. Lze se domnívat, že je to v souvislosti s poznámkou Janova evangelia v Bibli (Dovětek první 30,3, druhý 24,).

S největší pravděpodobností jde o poselství Pána přes Jakuba Lorbera, nazývané Nové zjevení (Podrobně ve vánočním Poutníku v článku Křesťanské Vánoce) určené pro lidstvo pozdější doby.

1/ Boží SYN – výraz ponejprv vysloven Boží Spravedlností, když první lidé obdaření Boží jiskérkou zklamali, a porušili pokyn Boží a okusili ze stromu poznání před časem, bez požehnání. Boží Láska se nabídla Boží Spravedlnosti a přislíbila udělati všech co bude Spravedlnost žádat, jen aby stvořené neničila. Lásce bylo naznačeno, co bude muset vykonat a vytrpět jako člověku. Po jejím souhlasu byla označena za Syna.

2/ VYKOUPENÍ bylo nutné, a spočívalo v tom, že syn člověka byl vždy ochoten a schopen žít dle slov LÁSKY, kterou v sobě slyšel a nazýval ji Otec. Tím se sjednotila Boží Láska se Spravedlností, protože Ježíš byl PRVNÍM člověkem, který překonal pokušení těla a světa, neb od malička věděl, proč žije ve hmotě a co je jeho úkolem. Jeho láska k Otci a lidem byla tak pevná, že jej vždy posílila. Bylo před něj stavěno daleko větší pokušení, nežli jsme pokoušeni my, protože zatím co my se máme snažit vyrovnat se Boží jiskérce v sobě, on musel se vyrovnat a vynaložit mnoho úsilí, aby obstál ve vyrovnání se koncentrované Boží Lásce.

3/ UKŘIŽOVÁNÍ nejuvýstižněji podchytil průběh dle názoru Pána evangelista Jan. Pilát se zdráhal dát svůj souhlas k ukřižování. Neshledával žádné trestné činy, jak udávali farizejové, ale nakonec z důvodu jejich výhrůžky, že sdělí Římu zprávy o tom, že Pilát chrání politické rebely, podrývající autoritu Říma. Též s ohledem na to, že Římané se jako okupanti nesměli vměšovat do náboženských zvyklostí Židů, nakonec souhlas dal. Když se tázal, co když bude prolita nevinná krev? Docela odvázně volali: „jeho krev na nás a na naše syny!“

4/ ZMRTVÝCHVSTÁNÍ Ježíšovo zmrtvýchvstání bylo dosud částečně zastřeno, avšak podrobně je popsáno v Novém zjevení Jakoba Lorbera. Zesnulé tělo bylo uloženo do hrobu a duchovní část, konala v záhrobí velké činy. Navštívila i nejubožejší duchovní bytosti (peklo) aby se ukázala všem, že je Ten, Který byl, Který je a Který bude.

Navštívila všechny oblasti a poučila je o Nové zemi a Novém nebi, dosud totiž pod vlivem SPRAVEDLNOSTI nemohl se žádný zesnulý vrátit do míst Nejvyšších, ale po tomto vítězství Ducha nad hmotou se vše v duchovnu změnilo. Zesnulé tělo zatím leželo v hrobě a třetího dne, jak bylo předpovězeno, dalo Božství pokyn tělu, které se rozložilo

a až na malé nepotřebné částky zduchovnilo a tyto částčky se staly opět lidským tvarem s podobou Ježíše. V této podobě se Božství ukazuje jako zosobněné bytostem, které Ho milují. To se mohlo stát především a hlavně proto, že jeho tělo i srdce bylo čisté, neposkvřené hříchem, myšlenkou ani skutkem a naplněno láskou a z ní plynoucí poslušností tak dalece, že dobrovolně nabídl své tělo, věda proč je to potřeba. Při rozkladu těla a zduchovnění vznikala záře, kterou hrob strážící vojíni zpozorovali a plni strachu utíkali říci Pilátovi co viděli. Ten neprodleně informoval Chrám a když farizeové přispěchali k hrobu, pochopili a z obav před davem žádali vojíny strážící hrob Ježíše o falešné svědectví u Piláta, že zaspali a mezitím někdo mrtvolu ukradl. Zaspaní ve službě bylo trestáno smrtí. Pilát odmítl žádost farizejů o prohlášení beztrestnosti, farizeové dali vojínům mnoho peněz s žádostí, aby prchli do dalekých krajů a o ničem se nezmiňovali. Tato falešná pověst o ukradení mrtvoly se udržela dodnes.

Křesťanské Vánoce i Velikonoe nám tedy přináší v konečném závěru možnost návratu až do míst, odkud jsme kdysi dávno vyšli. A až do blízkosti Toho, který je naším Stvořitelem, Zachráncem, Vykupitelem, Dárcem života, který žijeme, aniž bychom si připomínali důvod a podstatu žití. Každý si jednou okusí cesty zpět, do duchovní Říše, proto příliš hmotnému životu nepovolujme, ať již bereme křesťanství, nebo jiné cesty, vedoucí k vyšším cílům.

Hojnost Božího požehnání pro každou chvíli našeho života. Naladme se na strunu pokorného a kajícího čekatele Boží Milosti.

OBECNÝ MONOTEISMUS

Dan Novotný

V roce 2009 se mi zdál sen, kde bylo nové náboženství se třemi body:

Bůh je

Bůh stvořil svět, aby se tu měli všichni dobře

Bůh nepotřebuje, aby Ho lidé uctívali, ale chce, aby věděli,
jak je to s Ním a světem

Rozhodl jsem se o zpřesnění tohoto konceptu, kde lépe definujeme (nakolik můžeme) pojem Boha a v jakého Boha tedy jsme se rozhodli věřit.

Věříme v Boha který:

má rád lidi

chce, aby se lidé měli dobře

je všudypřítomný, všemohoucí a vševědoucí

je mu jedno, zda Ho lidé uctívají, nebo ne

První dva body jsou doufám jasné, vyloučí nějaká zlá božstva.

Třetí bod je nutný k tomu, abychom tohoto Boha mohli nazývat Bohem: a aby jaksi „přerostl“ tuto naši definici a reálně se projevil ve světě.

K čemu je tam ten čtvrtý bod? Proč se opakuje ve snu i v definici? Tohle vyžaduje vysvětlení:

Čtvrtý bod vylučuje tzv. egregory, tedy bytosti duchovního světa, kteří jsou stvořeni z myšlenek lidí a snaží se „dostat mezi nás a Boha“ a „neprostupně“ týt právě z modliteb a uctívání. Egregor slábne, když ho někdo neuctívá, pravý Bůh ne.

Celý koncept tohoto náboženství jsem prozatím nazval Obecný monoteismus (zkratka OM).

HLEDÁM TĚ VŠUDE

Ludmila Čermáková

Hledám tě všude můj Pane,
hledám tě a vím,
tvá láska mou necht' se stane,
ty osudem jsi mým.

Hledám tě, přesto že vím kde jsi.
Hledám tě, jen tak sním o čemsi.
Mysl má bloudí – křehká,
Dotkne se všeho – zlehka.

Hledání, mysl těká sem a tam,
Hledání, vždyť to je jen klam.
Ty jsi přec ve všem, všude a stále,
jen se tě dotknu v nitru svém náhle.

Uchovat ten něžný dotek toužím
a tak kol svého srdce kroužím.
Věřím, že jsi tu stále,
přesto tě hodlám hledat dále.

A jako malé dítě,
chytám se té drobné nítě
a hraju si s tebou
na schovávanou.

JAK SE VAŘÍ PRAVÁ POVIDLA

Řekla švestka švestce,
chci hned šup do hrnce.
Jak se švestky vaří,
modlitbě se daří.
Vařečka o hrnec zvoní,
povidla pak Boží láskou ...voní, voní, voní.

ANO NEBO NE

Eva Švecová

Úskalí života je vysoké, velice těžko se překonává. Čím více jste zkoušeni a vítězíte-li, rostete k bohopodobnosti.

Co je vaším cílem. Založit rodinu a mít děti. Ale tvoje vlohy jsou mnohem větší a vzácnější.

Nemusíš k sobě poutat jen hrstku lidí, nýbrž pro všechny měj čas a posiluj je. Ani v dětech není jistota trvalého lidského štěstí. A to proto, že každá nově vtělená duše má svou speciální hodnotou a úroveň a každá proto musí být vedena individuálně. Různá je i potřebná délka žití zde, v propůjčené hmotě, má duše stanovený svůj úkol a cíl a chápající rodiče nemohou považovat duši dítěte za svůj majetek.

Neplýtvám časem, ale ani vy jím neplývejte, plně využijte svých darů. Většinou jsou lidé duchovně slepí a informace, nikoliv nucení, nátlak, pouze informace mohou být pro ně mnohdy velmi užitečné. Vy pouze dáváte možnost zajistit nové duši hmotné tělo. Ale lidstvo je protkáno zářícími lidskými hvězdami v dostatečném množství.

Přidej se k nám.

„Jak malá je to dušicka, z které se roní slzička,
chce žít dle přání svého.

Ona asi zapomíná a sobě nepřipomíná:

CHCI ŽÍT DLE ZÁMĚRU TVÉHO.“

„Používáš Mou vůli jen jako zástěrku pro utrpení.“

„Zapomínáš, že člověk také potřebuje utrpení k své očistě.“

VÝVOJ

Dan Novotný

*v dnešní době
už po čtyřech nelezem
každý je sám svým
veleknězem*

*v dnešní době
už po stromech neskáčem
každý je sám svým
Mesiášem*

NERDKALYPSA

Dan Novotný

Karel Procházka se probudil, vyspaný do růžova, protože superbudík našel takovou fázi spánkového cyklu, aby byl konec spánku co nejšetnější. Kuchyně vydala ze svých útrob snídani. Pak Karel zasedl k SuperNetu. Na SuperBooku skákaly příspěvky „přátel“ jeden za druhým – a pak následoval sponzorovaný odkaz „Jak moc jste nerdem?“

Ach, nostalgie. Povzdechl si Karel. Než umělá inteligence převzala doménu programování, byl nerdem jen co je pravda. Většinou na sponzorované odkazy neklikal, ale tady učinil výjimku.

Firefox je

- A) internetový vyhledávač
- B) internetový prohlížeč
- C) internetová databáze

Karel se usmál a klikl na B-čko. „Lidé se dělí na dva druhy: ti, kteří vědí, co je to internetový prohlížeč a ti, kteří mají pravidelný sex.“ vzpomněl si na starý vtíp.

Které z následujících programovacích jazyků jsou kompilované a které interpretované?

BASIC – C – Pascal – Rust – Python

Pro většinu lidí dnešní doby, jimž roboti naservírovali všechno až pod nos, by ta otázka zněla, jako by byla čínsky či indiánsky, ale Karel opět správně odpověděl.

Seřad'te daná média podle rychlosti:

sít' – disk – procesor – RAM

Další otázku poslal do věčných lovišť. A další. A další. Nakonec mu slavnostní obrázek s diplomem pogrataloval, že je stoprocentním nerdem. Měl z toho radost. Poté mu cinkla zpráva: „Ahoj Karle, co bys řekl tomu trochu si před obědem zaplavat? Regina“ Tato kamarádka se mu neozvala

už asi měsíc, takže s radostí souhlasil a poté, co mu robot vyčistil zuby, sedl do samořízeneho automobilu.

Jeli cestou dál a dál, ale najednou automobil zatočil mimo silnici. Bylo to zrovna na mostě nad srázem. Karel tisknul nouzové tlačítko, ale jedinou odpovědí auta bylo, že na obrazovce začalo blikat „NEZNÁMÁ CHYBA SYSTÉMU“. Karel ztratil vědomí.

„Teda Karle, ty máš víc štěstí, než rozumu,“ uslyšel známý hlas. Vždyť to byl – Petr Spálený, bývalý spolužák z programátorské třídy! Tak dlouho se neviděli ... Karel otevřel oči a zjistil, že je v podzemním bunkru.

„Kde to jsem? Co se děje? Co jsem udělal špatně?“ nechápal.

„Spíš co jsi udělal dobře. Ten nerdí test,“ odvětil Petr.

„Ten nerdí test ráno?“

„Ano. Pro umělou inteligenci jsou nepohodlní lidé, kteří rozumějí počítačům: tak se jich začala zbavovat. Když jsme to zjistili, byli jsme v šoku. Každý, kdo uspěje v tom testu, je pak odsouzen k likvidaci. Naštěstí jsme byli chytřejší a do testu vložili svůj vlastní podprogram, který nám dá echo. Tak jsme tě zachránili na poslední chvíli. Ale třese se, kdy oni naše zadní vrátka zjistí a smažou. Máme podzemní prostory, starý protiatomový bunkr. Samozřejmě tolik počítačů, kolik jsme byli schopni sehnat, těch starých dobrých, deterministických, programovaných člověkem.“

Karel se začal klepat v šoku. Pak ale jeho nálada přešla z ustrašené v bojovnou: „Uvidíme, kdo s koho!“

JAK SI ZACHRÁNIT ŽIVOT RYZE ČESKOU METODOU

Radovan Lovčí

Letos na podzim uplyne rovných osmnáct let od doby, kdy jsem se poprvé setkal s bývalým příznivcem teplické Unitarie, kolegou K., který byl jedinečným znalcem indických reálií a podle svých slov dokonce hinduistickým swámím. Psali jsme si tehdy už delší čas po internetu

a po létech jsem jej nasměroval i k unitářům. Prvá a na dlouho jediná příležitost k fyzickému setkání se nám naskytla v roce 2005.

Byl jsem tehdy prvním rokem zaměstnán v plzeňském nakladatelství Fraus, zatímco přítel K., který v té době ještě bydlel v Praze a studoval tam indologii, mířil k nám do Plzně, na místní filozofickou fakultu. Zde měl na antropologické konferenci odpřednášet svůj poněkud kontroverzně laděný referát „o pohanské pluralitě a křesťanské totalitě“. Se západními šaty se nijak zbytečně nezatěžoval a na akci přijel ve svém křiklavě oranžovém kultovním oděvu, zvaném kesáří, zatímco já dorazil v nepřehlédnutelném rudém saku. Ještě týž večer jsem totiž plánoval přátelské setkání s nejmenovanou studentkou sochařství v jedné z plzeňských restaurací a výraznou barvou jsem hodlal potěšit a oslnit jejího uměleckého ducha. Na konferenci jsme tudíž s panem K. do okolí „svítili“ dosti pestrobarevně a nebylo nás možno přehlédnout. Také kolegovovo vystoupení bylo nezapomenutelné – nejen kvůli kesáří, ale i velmi provokativním tezím, jež přetlumočil poněkud bojovným stylem, kterýžto jest, nám, beraním zrozcům, přiznejme, občas bytostně vlastní.

Leč konference skončila a K. se neměl k návratu domů. Nakonec mne do restaurace následoval i on. Ostatně mé setkání se slečnou V., jež pocházela z renomované plzeňské rodiny, stojící si nadmíru dobře na špici místního společenského žebříčku, nemělo být zcela komorní. Kromě sochařství jevila živý zájem o islám a vše s ním spojené. Dobře se znala s řadou plzeňských muslimů. A v oné restauraci se právě toho večera odehrávaly oslavy konce ramadánu, jichž se hodlala účastnit právě s přáteli muslimy – a pozvala také mne. Když zjistila, že můj vyženěný strýc kdysi do češtiny přeložil Korán, z Ivana se stal Ahmedem a jeden čas patřil k čelným představitelům českého islámu, její zájem o mou osobu se ještě znásobil. A já, ač jsem strýce osobně nezažil, jsem neopomněl zmínit vše, co jsem o tomto pozoruhodném muži vyslechl doma od svých příbuzných i jeho bývalých spolupracovníků. Nač taky zbytečně tajit to, co může násobit dívčí zájem? To by bylo krajně nerozumné.

Taktéž v restauraci se sešla pestrá směsice postav. Vedle mne a K. v jeho hinduistickém kesáří tančily dvě břšní tanečnice v originálních arabských kostýmech, kolem nás posedávalo několik zahalených muslimek, zatímco asi desítka muslimských mužů, spíše středního věku, vedle nás rozšafně

popíjela české pivečko a nikterak neřešila, že to ortodoxní výklad islámu zapovídá. Plzeňské pivo je zkrátka neodolatelné, a kdyby jej býval byl mohl okusit i samotný zakladatel islámské víry, možná by jeho přístup k alkoholovým nápojům nebyl tak striktně nekompromisní. Ale to je pouze má soukromá teorie a mohu se samozřejmě mýlit, vždyť *Errare humanum est*, jak praví antický klasik. Někteří Češi budou možná překvapeni, ale žádný z oněch rozšafných chlapíků nepůsobil jako terorista, ani neměl chuť zahájit v Plzni ozbrojený džihád. Pár chvil jsme strávili klábosením o arabské kultuře, sentimentálně jsme zavzpomínali na slávu muslimské říše a přitom jsme všichni vespolek s chutí dorazili několik nových plzní. Býval jsem vždy jen sváteční piják, a tak jsem toho dne „míru“ zbytečně neřešil a plzeňští muslimové nejinak.

Rovněž slečně V. to mimořádně slušelo. A večer v její blízkosti uběhl velmi příjemně. Pravda, kolegu K. už jsem kvůli ní příliš nevnímal. A nenechal jsem se rozptýlit ani vyholeným chlapíkem snědé tváře a orientálního zevnějšku, jenž během večera vpadl do restaurace, postál chvíli u našeho stolu a pak zase kamsi trucovitě odkráčel. Kvůli němu jsem v podniku přece neseděl. Mně bylo tehdy 28 roků, slečně V. rovných 17. Nač řešit kosmetický rozdíl 11 kalendářních let? Vždyť co je to proti stáří celého vesmíru? Neřešil jsem ani to, že má spolence, půvabná okatá černovláska, je o jeden a půl hlavy vyšší než já. Ostatně ani jí tento zjevně zanedbatelný fakt nijak nepřekážel. Imponovalo jí, že ona, dosud jen studentka 3. ročníku střední umělecké školy, tráví společný večer s živým doktorem filozofie. To je v tomto věku jen o málo méně významná událost, než když vás pozve na večeři sám prezident nebo filmová hvězda oceněná 5 Oscary. To je přeci jasné a není nutné to dál složitě komentovat.

Bohužel existuje ještě jedna pánská kategorie, která dámám imponuje o mnoho víc, nežli jsou doktoři filozofie. A to jsou muži patřící do sféry asociálních rošťáků, ba – nestydíme se pojmenovat některé z nich ještě výstižněji – jako skutečné mafiány. Takový mafián zkrátka dámě přináší do života násobně více vzrušení a adrenalinu nežli humanitně vzdělaný intelektuál schopný číst Vergilia v originále. A když se večer chýlil ku konci, jaksi mimochodem jsem se dozvěděl, že mladá dáma je již zadaná (což mi dříve nějakým nedopatřením opomněla sdělit) a její „mafián“ už ji netrpělivě očekává.

Oslava pomalu končila, náš příznivec K. se dávno vytratil a odchvátal na vlak, slečna odkráčela za svým idolem z plzeňského podsvětí a já ještě ze smutku dorážel poslední pivko s bratry muslimy. Také jsem ze zvědavosti okusil vodní dýmku, kterou jsem kouřil poprvé a poněkud neohrabaně, přičemž jsem byl při kouření neustále přátelsky upomínám svými sousedy, že „takhle se prostě šíša nehulí, takhle se hraje leda tak na flétnu.“

Pozítří mi slečna po mailu poděkovala za příjemný večer. A vyřídila mi srdečný pozdrav od mých spolustolovníků, kteří sice zapomněli mé jméno, zato si velmi dobře pamatovali „toho flétnistu“. Pozdrav mi měla vyřídít také od svého mafiánského milce, onoho rozladěného plešouna, jenž mi vzkázal, že až mě potká, tak mě na místě zastřelí. A zdůraznila, že pistoli určitě vlastní, o tom není žádných pochyb, sama ji ostatně mnohokrát viděla. Je to prý drsný chlapík a v plzeňském podsvětí – tedy ve sféře přesně opačné, než ke které náleželi slečniny rodiče – jde o známou firmu, jež se nezastaví před ničím ...

Nepřikládal jsem „mafiánovým“ slovům žádnou váhu. Bůh ví, co mladé dámě nabulíkoval, aby působil zajímavě a získal ji pro sebe. Ale život občas přináší nečekané paradoxy a důvěrné tvrzení Plzeňanů, že Plzeň je pouze jedna velká vesnice, kde zná každý každého a kde se všichni potkávají v jejím centru či v jeho blízkosti, se brzy naplnilo v praxi. Kráčel jsem asi tak o měsíc později večerní Plzní. Byla neděle, padala tma a taky zima už se hlásila o slovo. Na mé hlavě se skvěla pestrobarevná čepice (pravda, oblékl jsem ji jako jeden z prvních zimomořivců, ne všichni se k jejímu použití dosud uchýlili), na sobě jsem měl bundu, na zádech batůžek a v rukách dvě tašky. Kráčel jsem pomalu a velmi toporně Tylovou ulicí, byv zatěžkán zavazadly, když tu mou pozornost zaujal hlasitý spor dvou mladíků asi 20–30 metrů ode mne na protější straně ulice. Nevěnoval jsem mu přílišnou pozornost. Šoural jsem se dál zvolna a přímo za nosem, než mne rychlý průběh kolize oněch dvou mužů nečekaně vyvedl z mého meditačního klidu a donutil mne k zastavení.

Jeden z mladíků, který měl shodou okolností vyholenou hlavu a čepici na rozdíl ode mne nenosil, sáhl pod svoji bundu, vytáhl revolver a namířil s ním na druhého muže. Ten se vyděsil a dal se na zběsilý útěk pryč, opačným směrem, nežli jsem právě postával já. Snědý „plešoun“ za ním dál mířil střelnou zbraní a nebylo jasné, zda jí jen demonstrativně hrozí, anebo chce začít na záměrně kličkujícího a prchajícího muže střílet. Stál

jsem v jedné z ulic širšího centra Plzně, kudy obvykle prochází řada lidí, ale teď jsme v ní široko daleko byli jen my tři. A ani auta tudy zrovna žádná neprojížděla. Snad jen kdesi v dáli na Klatovské třídě. Policista nikde, další chodci v nedohlednu, já zatěžkán batohem a taškami. A přede mnou mužík s pistolí, jenž si právě uvědomil, že ho sleduje někdo třetí a zřejmě i proto výhružně namířil vztyčenou zbraní do mého směru.

Co počít v okamžiku, když na vás někdo míří revolverem, a nevypadá zrovna přátelsky? A navíc je to evidentně milenec slečny V., jenž vám před měsícem při Alláhovi svatosvatě přislíbil, že vás při vzájemném setkání na místě okamžitě odpráskne? Na včasný a rychlý útěk bylo pozdě, byl jsem obtěžkán zavazadly a hlavně, nohy mne vůbec neposlouchaly. Ztuhnul jsem a připadal jsem si, jako bych byl přimražený k zemi. Vše se odehrálo rychle, prakticky v několika vteřinách. Ano, mohl bych se na muže vrhnout a zbraň mu vyrazit, i to je šance k obraně, ač riskantní. Jenže to by pan mafián nesměl stát dobrých 8–10 metrů ode mne. Než bych k němu doběhl, pokud by mě v té chvíli vůbec poslechly nohy, už bych byl provrtaný kulkami od shora dolů. Vlastní zbraň jsem neměl, na vojně jsem nebyl a střílet mě také nikdo nenaučil. Ironií osudu stála za mými zády budova bývalé okresní vojenské správy pro Plzeň-sever, kde jsem byl seznán zdravotně nezpůsobilým k obraně vlasti, a výcvik s jakoukoli zbraní i nácvik obrany v extrémních situacích mne zcela minuly.

Musel jsem urychleně improvizovat. Jediné, co mne v oné překérní situaci napadlo, bylo přátelsky se na chlapíka usmát. Zazubil jsem se, co to jen šlo, a nasadil jsem ten nejpřátelštější výraz, jaký jsem v dané chvíli dovedl vykouzlit. Načež mne napadla spásná myšlenka, již mi možná vnukl můj anděl strážný (anebo jen pouhý pud sebezáchovy) a která snad mohla zafungovat. Ještě víc jsem se na mužíka zašklebil a hlavou jsem naznačil, že se dívám za oním výtečníkem, který už dobíhal kamsi ke Klatovské třídě. „Hohoho, seš dobrej, chlape; tos mu to teda nandal; to byla, pane akcička; to je děsná sranda, podívejme se na něj, jak zdrhá,“ snažil jsem se předat plešounovi na dálku svojí mimikou a současně jsem trnul, co dotyčný provede. Plešoun mi zřejmě porozuměl, našel ve mně spojence, také se zvesela a vítězně zazubil, sklonil zbraň, vstrčil si ji pod bundu a rychle se rozběhl pryč kolmým směrem, vzhůru do ulice Koperníkovy. Ostatně bylo mu jasné, že z oken okolních domů ho mohl

pozorovat ledaskdo – a co kdyby policejní hlídka byla už na cestě? Bylo nutné zmizet co nejdřív.

Konečně mi „odmrzly“ nohy a s přitroublým úsměvem ve tváři jsem dál znovu pokračoval ve svém šourání Tylovkou“. A neřešil jsem, že kolemjdoucí chodci, jež jsem později ve městě potkával, vůbec netuší, čemu se to stále tak idiotsky směju ... „Snad se dotyčný někde ‚zkouřil‘, anebo je to jeden z mnoha neškodných bláznů našeho velkoměsta,“ napadalo je možná, když mne míjeli. A já se – byv pořád v lehkém šoku – zubil od ucha k uchu na svět okolo a nechtělo se mi přestat...

Jedna věc mi ovšem vrtala hlavou. Poznal tehdy pan mafián, koho měl právě před sebou a mířil na mne i kvůli tomu? Nebo mne v čepici naštěstí nepoznal? Netuším a jen intuitivně tipuji to druhé.

Každopádně neměl jsem chuť ani náladu celou věc u slečny V. jakkoli ověřovat a její restauraci i jí samotné jsem se pro příště zcela vyhnul, byť nemám problém věřit, že většina tamních štamgastů, s výjimkou ozbrojeného lysohlavce, neměla s místní mafií vůbec nic společného. A hlavně – studentka sochařství, slečna V., byla oproti mně o hlavu a půl vyšší! A už to byl dostatečně pádný důvod, proč ji dále znovu nekontaktovat.

Nečekanou situaci se střelnou zbraní, již jsem zažil poprvé (ač ne naposledy) v mém životě, jsem přesto zdárně ustál a jako správný Čech jsem ji „vyšvejkoval“ v duchu taktiky: „Rozesmějte svého vraha a oběma vám bude líp!“

Od té doby všem příslušníkům mého kmene radím, že ocitnou-li se v situaci, kdy už je na každou pomoc či záchranu pozdě a nemají dost času se ani pomodlit, stále se ještě mohou pořádně zachechtat. Nevím sice, zda je má rada univerzálně použitelná, v mém případě ale dokonale zafungovala. A nastane-li někdy v budoucnu křesťanskými spisy slibovaná apokalypsa, nepochybuji o tom, že zatímco jiné národy se budou v posledních okamžicích chvět, plakat a divoce třást strachy, pouze a jedině z českých zemí se bude ozývat d'ábelský a okolnímu světu zcela nepochopitelný smích ...

KOMENTÁŘ K JEŽÍŠOVĚ ZPOVĚDI

Eva Švecová

„Máte zajímavou konverzaci, pánové, již delší dobu vás poslouchám.“
Jan a Pavel sebou trhli. Nikoho neviděli přicházet.

„Nemusíte se obávat, jsem prapra...dědeček vnuka z mého čtrnáctého pokolení, který je dole na geriatrii, přišel jsem ho uvítat v jeho staronovém domově. Ale trvá mu to. Ne a ne se odloučit, inu, velmi miloval své tělo a celý viditelný svět. Jde mu to těžko.

Mohu vám nabídnout svůj pohled na vaše otázky?“

Dědeček vypadal dobromyslně, tak oba strach brzy odložili a očekávali jeho slova.

„Tak mládenci, nejdříve bych upokojil tadyhle Jendu, domnívajícího se být kdysi dávno Ježíšem. Naprosto zbytečná a zcestná úvaha. Kdybyste znali Jeho původ a nutný důvod Vykoupení, o čemž nemáte zatím ani tušení, nikdy by se taková myšlenka nemohla ve vás zrodit. Když totiž Bůh, souhrn všech ušlechtilých sil ze své lásky a moudrosti začal tvořit, byly to bytosti pouze duchovní, které poznávaly svého Stvořitele i sebe navzájem. Byly obdařeny Boží

moci a poučením jak mají všeho používat. Obdrželi však také svobodnou vůli a mohly se rozhodovat ve svém působení. Ta je velice důležitá, i pro nás, ve hmotě žijící bytosti, neb si tím vlastně formujeme svou osobnost ‚kvalitu duše‘. Tehdejší bytosti si buď udržely svou vůli ve svém základě shodnou s láskou Boží, nebo si přestaly uvědomovat, od koho mají propůjčenou sílu a vytvářely nové vlastnosti a způsoby jak prospěti své sebelásce. Tím by se nakonec mohly i usmrtit následným tvrdnutím své lehké bytosti. Bůh jako láska dal šanci odvráceným, které nazýváme padlými anděly, rozložil jejich těla a vložil do hmoty. Když první lidé neobstáli ve zkoušce poslušnosti, Boží Spravedlnost nemohla být uspokojena ignorací dobře slyšitelné Boží vůle, vycházející z Milosrdenství, Boží láska se dobrovolně nabídla Spravedlnosti, že učiní vše, aby Spravedlnosti bylo učiněno zadost. Vstoupila v určený čas do těla Ježíše i když věděla co ji čeká. První člověk jménem Ježíš si dokázal udržet své chování svou pokorou a láskou vůči hlasu Lásky, který v sobě slyšel. Tak zvítězil nad útočícími pokušeními světa i těla a umožnil všem následovníkům Jeho nauky návrat do míst, odkud kdysi

vyšli. Proto Ježíš vyznačoval neřesti a choutky všeho druhu za brzdicí jeho duchovnímu návratu. O tělo se máme starat jen z důvodu jeho udržování jako nástroje duše, zbytečně jej po všech stránkách nepřekrmovat a nerozmazlovat.

Ted' můžeš, chlapče, přezkoumat své síly těla a ducha a začít chápat co znamená „Nikdo nemůže k Otci, jen skrze Mne.“ Myslíš, že bys měl dost síly, a možností, pokorou a láskou nepodmíněnou vítězit nad pokušeními, a klidně bys mohl nahradit Ježíše?“

Oběma vám vrtá hlavou reinkarnace. Proč si to nikdo nepamatuje? To by nebylo možné, to by člověk neunesl a ještě není jisté, zda by se v tom objevení minulého života nezhlédl a nepokračoval v něčem špatném nebo naopak, tak by se sám sebe vylekal, že by strachem nemohl ani žít vleka za sebou tíhu svého minulého provinění. Je to milost Boží, která nám dala zapomnění (malé, pochybné vědění snad výjimečně), ale kvalita duše je dána. My nevěda jak na tom jsme přes minulost maje závoj zapomnění, stojíme znovu čelem k životu a bojujeme s tím co nás potká. Jakou cestu budeme volit.

Lhostejnost, pohodlnost duchovní, nebo dokonce lenost, nebo hurá, vše pro naši slávu, pro naši mlsnou pusinku, pro naše potěšení všeho druhu. Čím vyspělejší duše, aniž by to tušila, tím těžší zkoušky – k podobnosti Boží.

To, že jsi vyrůstal v judaismu i křesťanství tě může jen posílit, vždyť dobré úmysly, láska k bližním a k Bohu, snaha porážet hmotu, to vše lze cestami různými, počítá se hodnota duše, kvalita a množství lásky.

Takže kamarádi, hod'te se do pokory, zvažujte, že nejste nijak všemocnými pány jak sami všichni poznávají a jak radí Ježíš. Tak to bylo snad

podobné i v judaismu, že nastupte cestu vám naznačenou a brzy uvidíte, jaká je to cesta. Já už letím rychle do přízemí, zdá se, že už konečně uvidím brzy vedle sebe i prapra...vnuka. Držte se.“

Když dědeček zmizel, byli dlouho zamlklí a uvažovali Ano vypadá to slibně. Ale začít pravdivě a sám na sobě. Ne vědomosti, ale asi vážně jen tou láskou a z ní plynoucí pokory pochopíme, proč a jak máme žít, vždyť to je přece krásné vědět proč žijeme a jaký je náš cíl. Bůh přestává být nám jen Soudcem. Nebojme se Jeho hněvu a Spravedlnosti, ale vybudujme k Němu lásku, to je jediná cesta, i bez vědomostí

a světského vzdělání, započítává se jen snaha a produkt lásky. Ty oběti, které učil Starý zákon, byly předobrazem, že kdo chce k Němu jít, musí něco obětovat. Ale co? ...

Snad si to domyslíme při naší bystrosti, co říkáš, kámo?

A oba unaveni z tolika poučení hned usnuli.

VERŠOVÁNÍ O SMRTI

*To je prima básnění,
ze smrti žádné běsnění.
Připomíná to Erbena,
tím je báseň zvláště cenná.
Naši předkové to znali,
na smrt si veršem ukázali,
když kmotříčka to s kosou byla,
jakoby se její síla
tou pohádkou umenšila.*

Jarmila

Už to tady jednou bylo, už je to tu zas – zkrátka přišel čas !!!

*Temná půlnoc o samotách,
na vrata mně kdosi buší,
žeby přišel pro mou duši??!!!!
Mé srdce se z toho zkruší,
chci hned prchnout, nohy v botách!!
Je to ale málo platné,
ten kdo přišel, vždy mě lapne!!*

*Na mé dveře buch buch!
Otevři mně, já jsem duch!
Přišel jsem si pro tvou duši,
otevírej, tiše vejdu, s prázdnou odtud neodejdu!!*

*Na okna jim občas klepu, častěji však na dveře,
málokdo včas otevře!
Na lidi když Smrtka buší, lidi tváří se jak hluší!!*

PROBUZENÍ

*jsem v posteli nebo v rakvi?! Či snad žeby v kremačpeci?!!!!
p.s.: zatím ještě doma p ř e c i !!*

*Po půlnoci kdosi klepe!
Místo dveří, otevřu si na něj hubu!
A on to Duch, bubu bubu !!*

*Nápis na hrobě:
Chtěl jsem žít, a ono to tak nějak nebylo možné.
Navzdoriry rčení, že možné je všechno!
P.S.: Takových bylo, je a bude! a všude!*

PHP Poutník

KONTAKT

Obec Unitářů v Brně
Milady Horákové 13
602 00 BRNO

Sídlíme v budově Finesta naproti tramvajové zastávce
„Náměstí 28. října“, ve druhém patře v místnosti 213.

Bankovní spojení

naše číslo účtu zůstává stejné:
1347674359 / 0800
(platné v roce 2023)

Více informací a tipů se dozvíte na facebooku, na našich webových stránkách, nebo na stránkách Unitarie:

www.facebook.com/UnitariaBrno

brno.unitari.net

Stránky NSČU, odkud se dostanete také ke stránkám jiných obcí:

www.unitaria.cz

Můžete nám také napsat na mailovou adresu:

unitaria.brno@seznam.cz

Nebo navštívit blog unitářských duchovních:

pospolu.unitaria.cz

Vydává Obec unitářů v Brně. Redakční rada: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná,
Bc. Daniel Novotný, Ing. Pavel Sedlák